

A. K.:

Dragi Marijini otroci!

Najlepša lastnost človeškega srca je dobrotā. Kdor je dober in usmiljen, poln ljubezni in sočutja do drugih, ta je res Bogu podoben. Takega človeka Bog neizrekljivo ljubi, ga blagoslavlja in mu vselej pomaga. Otroci, ki so dobrega srca, so kakor prelepe rože v Marijinem vrtcu, nad njimi ima nebeška mati Marija največje veselje.

Dobri Jezus je svojim apostolom pri zadnji večerji posebno naročal, naj se ljubijo med seboj. Takole jim je dejal: »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubli. Po tem naj spoznajo ljudje, da ste moji učenci, da se ljubite med seboj.«

Kar želi Jezus, to želi tudi njegova mati Marija. Dobri moramo biti z vsemi ljudmi. Med nami ne sme biti sovraštva in nevoščljivosti in jeze. Vsak izmed nas mora biti kakor solnčni žarek v svoji okolici. Solnčni žarek prinaša svetlobo, toploto in veselje. Vsak si solnca želi, vsak se ga veseli. Taki bodimo mi.

Naj vam povem kratko zgodbo o dobrem, plemenitem otroku.

V šoli smo. Drugače tako živahni otroci so danes tihi in resni. Kakor bi jim ležala v duši velika skrb. Kaj neki je? Nadzornik je tukaj. Gospod katehet jim je povedal, da bo danes veliko spraševanje. Naj le dobro odgovarjajo, da bo gospod nadzornik zadovoljen. Seveda so otroci v skrbeh, saj se jim zdi, da še gospoda kateheta malo skrbi, kako bo šlo.

Pouk se začne. Vprašanje za vprašanjem se vrsti, od kraja do konca čez vse, kar so se že učili. Hvala Bogu! Vse gre lepo in gladko. Komaj je vprašanje izgovorjeno, že se dvigne množica rok. Vsi bi radi odgovorili, vsi so pripravljeni. Gospod nadzornik se smehlja. Zadovoljen je. Gospodu katehetu se obraz kar sveti od veselja. Ponosen je na svoje pridne otroke.

Med vsemi otroki pa se najbolj odlikuje živahni Tonček. Na vsako vprašanje odgovori tako razločno, tako lepo, da zasluži prav posebno pohvalo. Ob koncu ure pohvali gospod nadzornik prav vse otroke, Tončka pa še posebej. V znamenje posebne pridnosti dobi Tonček prelepo podobico.

Vsi otroci se vesele Tončkove odlike, saj vedo: najbolj priden je med nami vsemi, najbolj zasluži pohvalo in odlikovanje.

Tonček sam pa ni nič vesel. V splošnem veselju sedi ves tih v svoji klopi, žalost mu je legla na obraz, iz oči se mu ulijejo solze. Nič ga ne more utolažiti lepa podobica, ki leži pred njim na klopi.

Gospod nadzornik je ves začuden. »Kaj ti je vendar, otrok moj?« — ga vprašuje. — »Glej, veselje sem Ti hotel storiti z lepo podobico, ti pa jokaš.«

Tedaj si Tonček obriše solze z oči, nedolžno pogleda gospodu nadzorniku v obraz in med jokom pove: »Tako mi je hudo, ker ste dali samo meni podobico. Saj so drugi otroci tudi pridni. Vsi so jo zaslužili.«

Gospod nadzornik je kar ganjen. Ali se ni gospodu katehetu tudi posvetilo v očeh kakor skrita solza? Otroci v razredu molče. Tako toplo jim je pri srcu. »O, ta Tonček! Kako je dober. Kako nas ima rad. Še bolj ga bomo ljubili. In tudi mi moramo biti dobri kot je on.« —

Otroci! Ali ni mali Tonček kakor solnčni žarek? Kjer je on, tam je veselje, tam je ljubezen, tam je prijateljstvo.

Bodimo še mi kakor on. Saj ni nič lepšega na svetu kot srčna dobrotà. Delimo s svojim bližnjim veselje in žalost. Sveti apostol Pavel nas tako lepo uči: »Veselite se z veselimi, jokajte z jokajočimi!« Če

so drugi srečni, če jim gre dobro, če so deležni pohvale in plačila, veselimo se ž njimi in privoščimo jim. Ko pa so žalostni in jim je hudo, tolažimo jih, pomagajmo jim, imejmo sočutje z njihovo bolečino.

Bodimo kakor dobri Tonček, kakor solnčni žarek, vsem v veselje, vsem v pomoč, polni ljubezni in dobrote.

Tako bomo otroci božji in Marijini, ne samo po imenu ampak v resnici.

Tako bomo pomagali, da pridejo na žalostni svet lepši, svetlejši dnevi.

Marijin vrtec pri Sv. Trojici v Slov. goricah. Zelo lepo je bilo ob lanskih božičnih praznikih. Kakor vsako leto, tako je bila tudi takrat v naši cerkvi slovesna tridnevnicca. Že ob štirih zjutraj je bilo izpostavljeno Najsvetejše. In od te ure se je v cerkvi molilo in so se pele lepe nabožne pesmi, ki jih znamo v Slov. goricah zelo veliko, duhovniki so pa spovedovali, pridigali in maševali. Tudi mi otroci Marijinega vrtca smo prihajali molit Najsvetejše, kakor so nas že prej g. katehet določili. Na božič in na štefanovo smo pred glavnim oltarjem molile deklice in dekleta, na Janževo pa dečki in fantje. Najlepše pa je bilo na Janževo ob štirih popoldne pri sklepu. Naša velika romarska cerkev je bila natlačeno polna ljudi, ki so prišli ne samo iz domače župnije, temveč tudi iz sosednjih krajev. Spredaj pa so bila v velikem številu dekleta in deklice v belih oblekah in s svečami ter fantje in dečki z belimi trakovi. Po pridigi so bile slovesne pete litanije, pri katerih je glasno odpevala vsa cerkev. O, kako lep in ganljiv je bil pogled na vso množico zbranega ljudstva v cerkvi! Res, kako ljubko in prijetno nam je pri Jezusu in Mariji! In koga drugega se hočemo oklepati kakor Jezusa in Marije, da bomo ostali dobri in verni sinovi in hčere sv. Cerkve. — Vse otroke po drugih Marijinih vrtcih prav prisrčno pozdravljamo.

Uganke, skrivalice in drugo.

Črkovnica.

(Božica in Vladko Trdina, Gor. Radgona)

	1		
	3	c 4	1—2 Mladinski list,
	c	e e	3—4 rabi žanjica.
1	p	p r r s 2	4—5 domača žival.
	s	t v	Vedno v navpični in vodoravni vrsti
	4	v 5	enako.
	2		